

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/21/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1414211389
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Posluchová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1414211389.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a členov senátu JUDr. Magdalény Florekovej a JUDr. Romana Huszára v právnej veci navrhovateľa : H. L., A. X. X. XXXX, W. W. XX, W. za účasti oprávneného z vyživovacej povinnosti: F. L., A. X. X. XXXX, bytom T. U. X, W., zastúpený opatrovníkom: N. L., W. T. U. X, W., o zrušenie vyživovacej povinnosti, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č.k. 25 C/179/2014-66 zo dňa 22. marca 2016 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol návrh navrhovateľa ako povinného z vyživovacej povinnosti, ktorým sa domáhal zrušenia svojej vyživovacej povinnosti voči oprávnenému plnoletému synovi.

1.1. Vychádzal zo zistenia, že oprávnený má zvýšené náklady v súvislosti so zdravotným stavom. Žije v spoločnej domácnosti s matkou ktorá je samoživiteľkou s mesačným príjmom 676,62 €, spláca úver, dve pôžičky, býva v rodičovskom dome spolu so svojimi súrodencami a matkou. Má príjem v súvislosti s kompenzáciou na prevádzku motorového vozidla vo výške 33,09 € mesačne, mesačné výdavky spočívajúce v záväzkoch v sume 256,22 € mesačne, náklady na mobilný telefón vo výške 33,34 € mesačne, DSS vo výške 81,76 € mesačne, životná poisťka oprávneného 19,10 € mesačne a 6,17 € mesačne, jej životná poisťka 32,28 € mesačne, náklady na prevádzku motorového vozidla vo výške 100 - 150 € mesačne, spoluúčasť na chode domácnosti približne 150 € mesačne (elektrina, plyn kúrenie, daň z nehnuteľnosti), mesačné sporenie pre oprávneného vo výške 100 €. Na svoje rozhodnutie aplikoval ust. § 62 ods. 1,2 a 5 ; § 63 ods. 1 a 2; § 65 ods. 3 ; § 66 ; § 78 ods. 1 (veta prvá) Zákona o rodine a § 154 ods. 1 O. s. p.; § 70 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov; § 15 ods. 1 a § 55 ods. 6 zákona č. 447/2008 Z. z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia. Konštatoval, že v danom prípade návrh na zrušenie vyživovacej povinnosti smeruje voči plnoletému synovi, o ktorého sa naďalej stará jeho matka, ktorá je aj jeho opatrovníčkou. Oprávnený z vyživovacej povinnosti žije so svojou matkou v spoločnej domácnosti, pričom navrhovateľ ako povinný z vyživovacej povinnosti - otec sa ku dňu rozhodnutia súdu žiadnym spôsobom nezúčastňuje na osobnej starostlivosti. Okrem rozhodnutia, ktorým bol oprávnenému z vyživovacej povinnosti priznaný invalidný dôchodok, súd vzal do úvahy aj komplexný posudok zo dňa 12. 3. 2009 č. XXXX/XXX/LH, podľa ktorého má zníženú orientačnú schopnosť sa samostatne premiestňovať v dôsledku narušenia duševných funkcií, nedokáže sa prepravovať v prostriedkoch verejnej hromadnej dopravy osôb, v dôsledku čoho je odkázaný na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom, má narušenú schopnosť komunikácie v dôsledku poškodenia duševných funkcií, v dôsledku čoho je odkázaný na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom, má obmedzenú

schopnosť zabezpečiť si úkony v oblasti sebaobsluhy, úkony starostlivosti o svoju domácnosť a obmedzenú schopnosť pri realizovaní základných sociálnych aktivít, v dôsledku čoho je odkázaný na opatrovanie. V dôsledku uvedených obmedzení boli oprávnenému z vyživovacej povinnosti priznané peňažné príspevky v súvislosti s kompenzáciou zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla a v súvislosti potrebou opatrovania. Vzhľadom na vážny zdravotný stav oprávneného z vyživovacej povinnosti, ktorý si vyžaduje zvýšenú starostlivosť nie je možné očakávať pokles výdavkov spojených so starostlivosťou o jeho osobu. Zároveň je z predložených listín a vyjadrení zrejmé, že u oprávneného z vyživovacej povinnosti nenastala schopnosť samostatne sa živiť. Skutočnosť, že získal dosiahnutím dospelosti nárok na priznanie invalidného dôchodku tento záver nemení. Vznik a existencia vyživovacej povinnosti rodičov voči deťom sa nedá vylúčiť a ani obmedziť dohodou a akékoľvek dohody takéhoto charakteru by boli vzhľadom na rozpor so zákonom absolútne neplatné. Súd mal za to, že určené bežné výživné rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV č.k. 5C/60/02 - 20 zo dňa 4. 4. 2003 právoplatným dňa 22. 5. 2003 v sume vtedy 2.200,-Sk mesačne, dnes 73,03€ mesačne pomôže naďalej zabezpečiť plnoletému dieťaťu potrebnú hmotnú a kultúrnu úroveň oprávneného z vyživovacej povinnosti s poukazom na možnosti a schopnosti povinného z vyživovacej povinnosti a potreby oprávneného. Priznanie invalidného dôchodku oprávneného nie je možné bez ďalšieho dôvodiť ako schopnosť sa samostatne živiť a tiež nie je adekvátna argumentácia zmeny pomerov skutočnosťou, že priznaný invalidný dôchodok oprávneného prevyšuje súdom určenú vyživovaciu povinnosť otca. Nestotožnil sa ani s tvrdením otca, že zodpovednosť za výživu prevzal po priznaní invalidného dôchodku štát. Naopak, práve s ohľadom na skutočnosť, že oprávnený je invalidným s mierom poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť viac ako 70 % a v súvislosti s jeho zdravotným stavom je potrebné kompenzovať jeho obmedzenia, práve preto je dôvodné, aby sa otec naďalej podieľal vyživovacou povinnosťou na uhrádzaní životných potrieb svojho plnoletého syna.

1.2. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.. Vzhľadom na skutočnosť, že úspešnému oprávnenému v konaní trovy nevznikli, súd rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

2. Rozsudok odvolaním v zákonom stanovenej lehote napadol navrhovateľ. Zopakoval svoje tvrdenia zhodné ako pred súdom prvej inštancie. Podanie návrhu na zrušenie vyživovacej povinnosti odôvodnil skutočnosťou, že oprávnenému bol po dosiahnutí plnoletosti priznaný invalidný dôchodok vo výške 310,30 € mesačne, čo dokladoval rozhodnutím Sociálnej poisťovne zo 7. 5. 2014, pod č. XXX XXX XXXX X. Zastáva názor, že, v prípade ťažkej invalidity dieťaťa štát cez sociálny systém a jeho dávku invalidného dôchodku kompenzuje neschopnosť, resp. nemožnosť invalidnej osoby cez vlastné príjmy samostatne si uspokojovať svoje potreby a invalidný dôchodok nahrádza príjem zo zárobkovej činnosti tam, kde zárobková činnosť nemôže byť z dôvodu zdravotného postihnutia vykonávaná. Výška invalidného dôchodku (prípadne spolu s ostatnými sociálnymi dávkami, ktoré je možné poberať súčasne) musí byť stanovená tak, aby zabezpečila základné potreby invalidného dôchodcu. Skutočnosť, že oprávnený poberá invalidný dôchodok vo výške 4,2 násobne prevyšujúcej vyživovaciu povinnosť za tak závažnú zmenu pomerov, ktorá podľa § 78 ods. 1 zákona o rodine zakladá zrušenie vyživovacej povinnosti. V opačnom prípade by k zániku vyživovacej povinnosti došlo až smrťou. Odkázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave spis. zn. 11 CoP/545/2013 z 28. 1. 2014, ktorý v odvolacom konaní potvrdil správnosť rozhodnutia okresného súdu, keď tento súd zrušil vyživovaciu povinnosť dňom vzniku nároku na invalidný dôchodok. Pokiaľ ide o doklady preukazujúce jeho osobné a majetkové pomery odkázal na trestný spis vedený pod sp. zn. 2T/162/2014 na Okresnom súde Bratislava IV, ktorý navrhol pripojiť a ktorý súd aj pripojil. Vytkol súdu prvej inštancie že vôbec nezohľadnil pri svojom rozhodnutí vôľu opatrovníčky oprávneného so zrušením vyživovacej povinnosti. Navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, alternatívne rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a návrhu v celom rozsahu vyhovel.

3. Opatrovníčka oprávneného k odvolaniu uviedla, že nesúhlasí so zrušením vyživovacej povinnosti. Súhlas bol podmienený ústnou dohodou a ubezpečením povinného, že doplatí výživné a naďalej bude platiť podľa svojich možností. Žiadne výživné neplatí a dlžné výživné nedoplatil. Výška invalidného nepokrýva v plnom rozsahu potreby oprávneného a ostatné potreby hradí z vlastného príjmu. Povinný sa nepokúsil kontaktovať oprávneného, ani neprejavuje žiaden osobný záujem.

4. K vyjadreniu opatrovníčky oprávneného sa povinný v stanovenej lehote nevyjadril.

5. Podľa § 395 ods. 1 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej aj ako „C.m.p.“) ak § 396 neustanovuje inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

6. Podľa § 2 ods. 1 C.m.p. na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

7. Podľa § 470 ods. 1 prechodných ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok účinný od 1.7.2016 (ďalej aj ako „C.s.p.“) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

8. Odvolací preskúmal vec v rozsahu navrhovateľom podaného odvolania (§ 65, § 66 C.m.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny.

9. Na podklade tvrdenia obsiahnutého v návrhu na zrušenie vyživovacej povinnosti možno ustáliť, že jediným dôvodom ktorým otec plnoletého syna žiada zrušiť výživné určené rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV č.k. 5C/60/02 - 20 zo dňa 4. 4. 2003 právoplatným dňa 22. 5. 2003 v sume 2.200,-Sk mesačne (73,03 €) je, že oprávnenému z vyživovacej povinnosti bol po dosiahnutí plnoletosti priznaný invalidný dôchodok vo výške 310,30 € mesačne, okolnosť ktorá je z pohľadu povinného plniť vyživovaciu povinnosť natoľko podstatná, že na jej podklade dochádza k zániku vyživovacej povinnosti, keďže štát cez sociálny systém a jeho dávku invalidného dôchodku kompenzuje neschopnosť, resp. nemožnosť invalidnej osoby cez vlastné príjmy samostatne si uspokojovať svoje potreby a invalidný dôchodok nahrádza príjem zo zárobkovej činnosti tam, kde zárobková činnosť nemôže byť z dôvodu zdravotného postihnutia vykonávaná. Súd prvej inštancie správne žalobu ako nedôvodnú zamietol, keď prijal záver, že priznanie invalidného dôchodku oprávneného nie je možné bez ďalšieho dôvodiť ako schopnosť sa samostatne živiť, okolnosť ktorá je jediným kritériom pre zánik vyživovacej povinnosti v zmysle § 62 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine, so záverom ktorým odvolací súd plne súhlasí. Pre zánik vyživovacej povinnosti je potrebné brať ohľad na odôvodnené záujmy, schopnosti, zdravotný stav a celkovú telesnú spôsobilosť oprávneného z vyživovacej povinnosti. Keďže výsledky vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie dávajú dostatočný podklad o tom, že vzhľadom na vážny zdravotný stav oprávneného z vyživovacej povinnosti, ktorý si vyžaduje zvýšenú starostlivosť nie je možné očakávať pokles výdavkov spojených so starostlivosťou o jeho osobu a u oprávneného z vyživovacej povinnosti nenastala schopnosť samostatne sa živiť nie sú dané dôvody na zánik vyživovacej povinnosti otca.

10. K námietkam povinného nad rámec správnosti prijatého záveru súdu prvej inštancie možno dodať, že závery súdnej praxe spájajú síce vznik schopnosti samostatne sa živiť aj so vznikom nároku na príslušné dávky systému sociálneho poistenia, avšak výlučne v prípade ukončenia prípravy na povolanie a neuplatnenia sa na trhu práce. V tomto zmysle ide skôr o potenciálne nadobudnutie schopnosti samostatne sa živiť. Dosiahnutím plnoletosti (ani inou časovou hranicou) vyživovacia povinnosť rodičov nezaniká, pokiaľ dieťa z rôznych dôvodov nenadobudne schopnosť samostatne sa živiť, o aký prípad sa jedná v súdnej veci a vyživovacia povinnosť trvá do smrti rodiča alebo dieťaťa, teda vyživovacia povinnosť absolútne zaniká až definitívnym zánikom príslušného rodinnoprávneho vzťahu (smrťou, zapretím otcovstva, osvojením). Samotným priznaním invalidného dôchodku a príspevku na starostlivosť nezaniká vyživovacia povinnosť rodičov k deťom. Konštrukcia sociálnych platieb (dôchodkov, dávok, prípadne služieb v širokom slova zmysle) objektívne nemôže zohľadňovať všetky individuálne pomery oprávneného príjemcu. Ak dieťa nenadobudne schopnosť samostatne sa živiť, napríklad z dôvodu plnej invalidity, vyživovacia povinnosť rodičov bude trvať po dobu celého jeho života. K otázke, ktorá vzhľadom na argumentáciu navrhovateľa je otázkou podstatnou sa vyjadril Ústavný súd ČR v náleze sp. zn. I. ÚS 2306/12 zo dňa 13. marca 2013. V tomto náleze Ústavní súd odmietol názor, že priznanie plného invalidného dôchodku by v dôsledkoch malo znamenať rovnaký stav, ako schopnosť dieťaťa sa samostatne živiť. Rovnaký záver vychádza aj z nálezu Ústavného súdu ČR zo dňa 24. júla 2013, sp. zn. I.ÚS 1996/12 ktorý sa vyslovil, že formalistický záver o automatickom zániku vyživovacej povinnosti výlučne v dôsledku priznania invalidného dôchodku a príspevku na starostlivosť je v protiklade s názorom doktríny že " ak dieťa nenadobudne schopnosť sa samostatne živiť napr. z dôvodu plnej invalidity, vyživovacia povinnosť rodičov bude trvať po celú dobu jeho života".

11. Návrh na zánik vyživovacej povinnosti voči plnoletému neobsahuje v sebe automaticky aj zníženie, či zvýšenie výživného. Ustanovenia § 78 Zák. o rodine rešpektuje dispozičný princíp a princíp oficiality vyžadujúci aktivitu (ide výlučne o návrhové konanie) zo strany dotknutých osôb a preto neprichádza do úvahy zmena výšky výživného, v dôsledku povinného deklarovaných zhoršených majetkových pomerov.

12. Pokiaľ odvolateľ odkazuje na súhlas opatrovníčky so zrušením vyživovacej povinnosti uskutočnený na pojednávaní dňa 22.03. 2016, nie je možné naň prihliaďnúť, keďže z výsluchu opatrovníčky, ako aj z následných podaní je možné usúdiť, že zo strany opatrovníčky išlo o návrh na mimosúdne riešenie sporu. Uvedenému záveru nasvedčuje aj vyjadrenie k odvolaniu, v ktorom kategoricky opatrovníčka povinného uviedla, že nesúhlasí so zrušením vyživovacej povinnosti, keďže súhlas bol podmienený doplatením dlžného výživného a prísľubu, že bude platiť na oprávneného podľa svojich možností, k naplneniu ktorého zo strany povinného nedošlo.

13. Povinný z výživného v odvolaní opätovne poukazuje na záver prijatý v rozsudku Krajského súdu v Bratislave spis. zn. 11 CoP/545/2013 z 28. 1. 2014, ktorý v odvolacom konaní potvrdil správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie ktorý zrušil vyživovaciu povinnosť dňom vzniku nároku na invalidný dôchodok, ktorý však nie je pre súd záväzný, keďže toto ojedinelé rozhodnutie nemožno považovať za ustálenú aplikačnú prax súdov. Pojem „ustálená rozhodovacia prax“ je uvedená v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 6/2017 zo 6. marca 2017, kde sa uvádza: „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú ako judikáty publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR. Do tohto pojmu možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj jednotlivu v doposiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali“ o aký prípad sa v súdnej veci nejedná, preto nebolo potrebné na toto rozhodnutie prihliaďnúť.

14. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu na riadne zistenie skutkového stavu, výsledky vykonaného dokazovania vyhodnotil správne a správne posúdil vec aj po právnej stránke, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1, 2 C.s.p. potvrdil.

15. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 52 C.m.p. keď nie je spravodlivé žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania priznať.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).